

Sygn. akt IV KK 562/21

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **W. K.**,
skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k. oraz z art. 157 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 listopada 2021 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w R. z dnia 12 marca 2020 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

W. K. wyrokiem Sądu Okręgowego w R. z dnia 12 marca 2020 r., sygn. akt II K (...), został uznany za winnego tego, że:

1. w dniu 27 listopada 2017 r., w miejscowości L., pow. [...], woj. [...], przemocą polegającą na popychaniu swojej matki Z. K., kopaniu jej, uderzaniu rękami po głowie, spowodował u niej obrażenia ciała w postaci: krwiaka śródmózgowego lewej półkuli z wyraźnym efektem masy, tj. zaciśnięciem lokalnych bruzd mózgowia, świeżo wynaczynionej krwi widocznej również w komorze bocznej lewej i przy namiocie mózdzku po stronie lewej, stanowiące o ciężkim uszczerbku

na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej jej życiu, skutkujące długotrwałym stanem nieprzytomności wynikającym z urazu głowy, stłuczenia mózgu i krwiaka śródmózgowego, powikłanego masywnym zapaleniem płuc, co doprowadziło do niewydolności wielonarządowej, następstwem czego była śmierć Z. K., zmarłej w dniu 23 stycznia 2018 r.,

tj. zbrodni z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k., za którą – na podstawie art. 156 § 3 k.k. – wymierzono mu karę 7 lat pozbawienia wolności;

2. w dniu 27 listopada 2017 r. w miejscowości L., pow. [...], woj. (...), przemocą polegającą na popychaniu swojego ojca E. K., kopaniu go, uderzaniu rękami po głowie, całym ciele, spowodował u niego obrażenia ciała w postaci: pęknięcia skóry długości około 1 cm z podskórnym krwiakiem w okolicy nadoczodołowej prawej, pęknięcia skóry 1 — 1, 5 cm w okolicy nadoczodołowej lewej, rany otwartej wargi górnej po stronie lewej długości około 1 cm, złamania żuchwy po stronie lewej, pęknięcia skóry w punkcie trzonu żuchwy prawej, krwiaków okularowych oczodołów z wylewami podskórnymi, zasinień obustronnych małżowin usznych, licznych otarć skóry pleców, licznych podbiegnięć krwawych przedramion z pojedynczymi pęknięciami skóry dłoni części grzbietowej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała E. K. na okres powyżej 7 dni,

tj. występkę z art. 157 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności,

Sąd Okręgowy, na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w miejsce wyżej wymierzonych kar jednostkowych pozbawienia wolności orzekł wobec W. K. karę łączną 8 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczając mu, na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który – podnosząc zarzuty obrazy przepisów powstępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia (art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.; art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.) oraz zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia – wniósł o zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 21 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Wyrok Sądu drugiej instancji został zaskarżony kasacją przez obrońcę skazanego, który podniósł zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku – art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającego na utrzymaniu w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji, poprzedzonego nienależytym rozpoznaniem zarzutów stawianych w apelacji, a dotyczących niewłaściwej oceny wyjaśnień oskarżonego oraz istnienia związku przyczynowo — skutkowego pomiędzy podejmowanymi przez niego zachowaniami a zejściem śmiertelnym Z. K. w dniu 23 stycznia 2018 r., co finalnie doprowadziło do utrzymania w mocy błędnego orzeczenia Sądu Okręgowego.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozostawia wątpliwości co do wysokiego poziomu dokonanej przez Sąd Apelacyjny kontroli odwoławczej. Wbrew temu, co podnosi skarżący Sąd ten w sposób bardzo szczegółowy, wręcz drobiazgowy przeanalizował wszystkie wyjaśnienia skazanego złożone w sprawie, cytując w części motywacyjnej wyroku ich poszczególne fragmenty i odnosząc kwestie faktyczne, wynikające z tych relacji do pozostałego materiału dowodowego, zgromadzonego w sprawie (s. 6-8 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*). Weryfikacja wyjaśnień W. K. została więc przeprowadzona bardzo rzetelnie, dając podstawę do zaaprobowania ustalenia Sądu pierwszej instancji co do przypisanych skazanemu czynów, na podstawie części jego relacji procesowych, złożonych w postępowaniu przygotowawczym oraz podczas pierwszego rozpoznania sprawy przed Sądem pierwszej instancji. Jako ewidentnie chybiona jawi się argumentacja obrońcy skazanego, który na s. 3 kasacji wskazuje na „okoliczności wykluczające sprawstwo oskarżonego”, które miały nie podlegać ocenie Sądu drugiej instancji.

Rzecz w tym, że okoliczności, wskazane przez autora kasacji – niezależnie już od ich znacznego stopnia ogólności i braku szerszego uzasadnienia – nie zostały ustalone przez Sąd orzekający, a jedynie wynikały z części wyjaśnień skazanego, którym orzekające Sądy nie dały wiary. Także dalsza argumentacja skarżącego bazuje na tych wyjaśnieniach skazanego, a zatem stanowi jedynie polemikę z oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd pierwszej instancji, w żadnym razie nie wskazując na wadliwość kontroli odwoławczej.

Za bezzasadną należy uznać również drugą część zarzutu wadliwości kontroli instancyjnej, odnoszącą się do kwestii ustalenia powiązania kauzalnego pomiędzy pobiciem pokrzywdzonej Z. K. w dniu 27 listopada 2017 r., a jej zgonem w dniu 23 stycznia 2018 r. W tym zakresie Sąd odwoławczy zweryfikował opinie biegłych M. W. i A. Z. P., z których wynikało, że pomiędzy pobiciem ww. pokrzywdzonej, skutkującej urazem głowy (stłuczeniem mózgu i krwiakiem śródmózgowym) z następstwem w postaci zapalenia płuc a zgonem Z. K. zachodził związek przyczynowy. Zagadnienie to w świetle rozległości obrażeń u tej pokrzywdzonej, trafnie zakwalifikowanych na gruncie art. 156 § 1 pkt 2 jako chorobę realnie zagrażającą życiu, nie budziło wątpliwości, zwłaszcza jeśli zważy się na fakt, że Z. K., po pobiciu została poddana operacji, jednak z uwagi na nieodzyskanie przytomności już 3 stycznia 2018 r. została przewieziona do Zakładu Opieki Paliatywnej w G. W świetle realiów faktycznych sprawy, brak było jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, aby do jej śmierci doszło w wyniku przebiegu wypadków, które nie byłyby powiązane z czynem przypisanym skazanemu w pkt. 1 wyroku Sądu *meriti*.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.k. obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.